

2

KOUZELNICKÁ PARTA

Neil Patrick Harris

Příběh druhý

FRAGMENT

7

Kouzelnická parta

Příběh druhý

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Neil Patrick Harris
Kouzelnická parta – Příběh druhý – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KOUZELNICKÁ
PARTA

Neil Patrick Harris

Příběh druhý

FRAGMENT

*Pro Harper a Gideona,
protože Gideon byl v minulé knize uveden jako první
a Harper to nepotěšilo.*

OBSAH

- JEDNA: podruhé první.
Protože tohle je druhá kniha 15
- DVĚ: podruhé druhá 26
- TŘI: první po druhé
(nikoliv podruhé – vnímáte ten rozdíl?) 29
- ČTYŘI: ne třetí 38
- PĚT: tolik prstů mám na pravé ruce.
To tady ale vlastně není důležité 54
- ŠEST: vynásobíte-li druhou kapitolu třetí,
dostanete tuhle 61
- SEDM: ta po té minulé 69
- OSM: ta před tou další 76
- DEVĚT: pořád to někdo čte? 91
- DESET: tohle je počet všech mých prstů na rukou!
Ale pořád na tom víceméně nesejde 100
- JEDENÁCT: neboli 2 v římských číslicích,
ale to je matoucí III
- DVANÁCT: tucet, ale snad ne tuctová II7
- TŘINÁCT: počet karet jedné barvy 128
- ČTRNÁCT: tuhle najdete na straně 130 130
- PATNÁCT: proč se neříká pětnáct?
O tom už dávno přemýšlím 136

ŠESTNÁCT: znovu, opravdu to pořád čtete? 149

SEDMNÁCT: jedna před plnoletostí 155

OSMNÁCT: neboli bez dvou za dvacet 164

DEVATENÁCT: dokážete si představit, kdyby kniha
měla dejme tomu osmdesát kapitol? 170

DVACET: to by bylo zhruba o padesát kapitol víc,
než by mít měla 176

DVACET JEDNA: tak mě napadá. 182

DVACET DVA: v minulé knize. 190

DVACET TŘI: bylo taky tolik kapitol? 203

DVACET ČTYŘI: už jich je nějak moc 213

DVACET PĚT: uffff 221

DVACET ŠEST: moment, tohle je pěkné číslo.
Dvacet šest je červených karet v balíčku. 227

DVACET SEDM: nebo dvacet sedm,
když počítáte žolíka 237

DVACET OSM: počkat, je žolík červený? 253

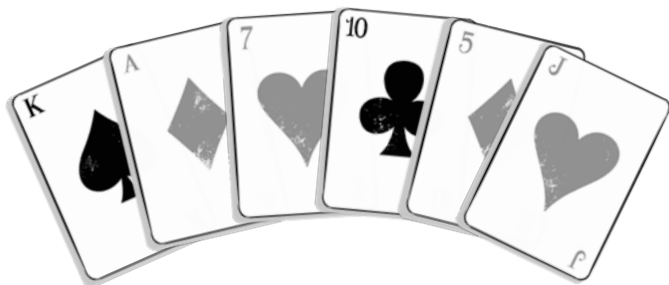
DVACET DEVĚT: díval jsem se,
a někdy ano 260

TŘICET: poslední kapitola! Zvládli jsme to.
Uf! Teď už otočte stránku 265

VÍTEJ ZPÁTKY!

Ano, *ty*... s těmi hustými vlasy a touhle knihou v rukách!

Na koho jiného bych mluvil?

Vrátil ses! Moc rád tě vidím! Už je to pěkně dávno. Jak tě znám, vsadím se, že hledáš únik před všedností a zajímají tě další dobrodružství, další hádanky, další *em-á-gé-í-é*. Nuže, dál nehledej. Mám pro tebe další příběh... A jaký!

Doufám, že si pamatuješ všechno, co jsme probírali v minulé knize. Snadněji se vpravíš do děje...

Potřebuješ ji připomenout? Žádný problém!

Začněme naším skvělým obsazením. Vzpomínáš si na toho kluka s hbitými prsty? Na toho sirotka, který

se jmenuje **Carter Locke**, je eso na karetní triky a dokáže zařít, aby věci zmizely – a zase se objevily? Ačkoliv popravdě nevěřil ve skutečnou magii, dokud nenaskočil do vlaku, který ho dovezl do města Minerální Studny, kde se na každém rohu děly úžasné věci – od cirkusových stanů po skvostnou halu hotelu Velký dub na kopci nad městem.

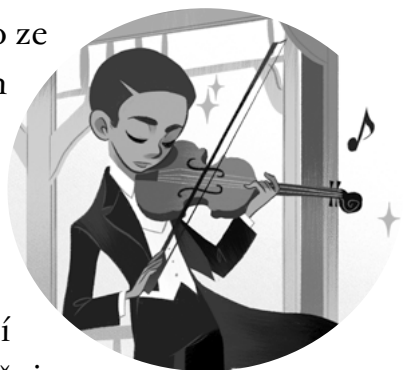
Jeho kamarádka **Leila Vernonová** je mladá světlo-
oká mistryně úniků, která se osvobozuje z pout a svě-
racích kazajek tak snadno, jako kdyby si s nimi hrála
už jako miminko v kolébce. Určitě to nijak nesouvisí
s paklíči pro štěstí, které jí dali její otcové, s nimiž bydlí
nad jistým kouzelnickým obcho-
dem na Hlavní ulici.

Nezapomeňme na **Thea Stein-
-Meyera**, nadaného houslového vir-
tuosa, který za pomoci houslového
smyčce umí přimět předměty k levi-
taci. Ano, hudba bývá balzám pro
duši i srdce, zejména pokud ji
doprovázejí kouzla. Theo jen
zřídka ukazuje svou královsky seri-
ózní tvář v Minerálních Studnách,

pokud není oblečený do jednoho ze svých proslulých oblíbených smokingů.

A pak tu je ještě naše malá vzteklounka **Ridley Larsenová**, jejíž zrzavé vlasy ve stylu šíleného vědce krásně doplňují její prchlivou povahu. Dokáže proměnit

jeden předmět v jiný a zase zpátky, než stačíš říct „*Abra-kadabra!*“ V přihrádce na opěradle svého vozíku má notes, aby mohla pracovat na hádankách a vymýšlet tajné šifry, o které se dělí se svými kamarády. Pokud budeš mimořádně hodný, možná se o ně jednoho dne podělí i s tebou. (Nebo už to možná udělala.)

A jako poslední (nikoliv významem!) se představili **Izzy** a **Olly**, komediální dvojčata Goldenova, která vystupují ve Velkém dubu. Oba jsou pěkná čísla - v nejednom významu toho slova. Pokud se chceš zasmát, potřebuješ právě je.

V našem předchozím příběhu před nedávnem - *nebo už je to celá věčnost? Nemůžu si vzpomenout* - Carter, Leila, Theo, Ridley, Olly a Izzy využili své kouzelnické

dovednosti k tomu, aby učinili přítrž sérii drobných krádeží a nakonec zabránili odcizení největšího diamantu na světě. Šest dětí spojilo síly proti barbarskému

B. B. Bossovi, a tím vytvořilo klub nazvaný *Kouzelníční podivíni*.

Už se ti to všechno vybavuje?

Výborně!

Teď ještě jedno připomenutí...

JAK

číst tuto knihu!

Kniha, kterou právě držíš, vypravuje další díl ságy o našich kouzelnických podivínech. Stejně jako minulá kniha je plná lekcí z magie – lekcí, které si můžeš procvičovat ve svém pokoji, ve sklepě nebo třeba ve školní tělocvičně.

Jestli nic nevynecháš, příběh ani lekce, patrně si odneseš nějaké dovednosti, nad kterými budou tvoji kamarádi valit, kulit a poulit oči. Možná se budou i smát a tleskat. Není právě to nejdůležitější ze všeho – vykouzlit kamarádům úsměv na tvářích a dopřát jim únik před každodenní všedností?

Znovu tě musím požádat, aby sis nechal tajemství jednotlivých kouzelnických triků pro sebe. Jinými slovy, prosím, nechod' je za nocí šeptat do poklopů kanálů. A nevysvětluj publiku, jak se který trik provádí, před tím, ani po tom, co ho uskutečníš. Takové vysvětlení pokazí iluzi a nejspíš se nedočkáš stejného potlesku.

A samozřejmě neprozrazuj nic z našich lekcí žádným drbnám ve škole. Nikdy nevíš, kdy se může objevit jiný kouzelník

a zmařit ti výsledky tvrdé práce. Kouzelnická konkurence umí být někdy pěkně vykutálená.

Pokud se už potřebuješ o lekce s někým podělit, ať je to s nejlepšími kamarády, kteří slíbili, že udrží tajemství – v kouzelnickém klubu, jako je ten náš. S tajnými organizacemi je koneckonců docela zábava. Kdo by nechtěl patřit k nějakému klubu?

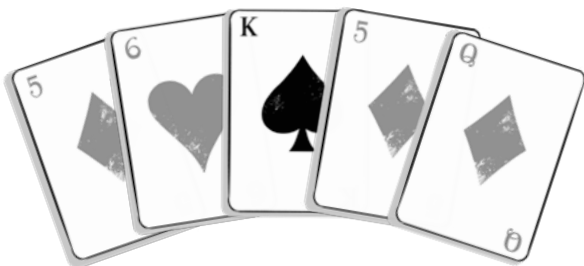
Jednou z nejzábavnějších věcí, které lze dělat s lidmi, kterým učarovala magie, je připravit show. Na to nezapomínej, až budeš pročitat kouzelnické lekce na těchto stránkách. Jak bys připravil jeviště, abys udělal dojem na publikum? Použil bys velký červený závěs? Nebo bys začal v naprosté tmě, v tajemné atmosféře plné napětí? Nechal by ses uvést na scénu jedním z kamarádů? Nebo váš kouzelnický klub zahájí představení v tichosti?

Tyto otázky jsou velice užitečné, když připravuješ kouzelnické vystoupení, ale hodí se i tehdy, když vyprávíš nějaký příběh, jako třeba ten, s kterým se chystám začít. Osobně mám za to, že nejúčinnější jsou následující prvky: závěsy, padací dveře, stíny, zrcadla, hudba, zvukové efekty, mluvené komentáře a mlha. A nezapomeň na vzrušení z nové cesty.

Jsi připravený zjistit, co z toho jsem si vybral pro začátek naší show?

Totiž, příběhu?

Tak do toho, otoč stránku!

JEDNA

Leila Vernonová nebydlela v Minerálních Studnách odjakživa. Vlastně se ani odjakživa nejmenovala Leila Vernonová. Když bydlela v dětském domově matky Margaret, její příjmení znělo Doeová.

Doeová se nejmenovala po své rodině – takové příjmení se v anglicky mluvících zemích dává lidem, u kterých nikdo neví, jak se jmenují doopravdy. Když matka Margaret našla Leilu, lístek v proutěné kolébce uváděl jenom křestní jméno a datum narození. Leila se tím nikdy nenechala rozhodit. Vlastně se ještě víc než ostatní děvčata snažila o pozitivní přístup k životu, i když s ní ostatní zacházeli, jako kdyby byla stejně k ničemu jako dřevěný niklák.

Proto když ji jedno odpoledne několik holek vleklo chodbou ke kanceláři matky Margaret, Leila se hlasitě a nespoutaně smála. „Hahaha!“ halekala, když ji štípaly do rukou. „To lechtá!“

Ve skutečnosti ji to nelechtalo, ale napadlo ji, že pokud její křik zaslechne někdo dospělý, třeba zasáhne. Nepotřebovala okultní schopnosti, aby věděla, co jí ty zlomyslné holky chtějí provést, protože ji zamykaly do nejtemnější komory v celém sirotčinci nejméně jednou týdně. Čistě proto, že nejvyšší z jejich party před časem usoudila, že se jí nelíbí, jak se Leila pořád usmívá a je veselá.

Ta vysoká holka si přála, aby Leila byla stejně utrpená jako ona. A tak se svými kamarádkami Leilu při každé příležitosti týrala. Leila se ze všech sil snažila nedávat najevo, jak moc jí ubližují, zejména onoho konkrétního odpoledne, kdy před dětmi měli vystoupit *opravdoví kouzelníci* z města Minerální Studny. Leila se na ně těšila celé týdny.

„No tak, holky!“ řekla Leila s nuceným úsměvem. „Pojdme do herny. Všichni na nás nejspíš čekají. Možná tam budou i sušenky!“

Jedinou odpovědí byla pokřivená ozvěna jejích vlastních slov. „*Možná tam budou i sušenky,*“ zopakovala vysoká holka posměšně. Ostatní se krutě zachechtaly.

Dál vlekly Leilu ke kanceláři matky Margaret. Leila

se sice snažila zarýt paty do linolea, ale protivnice byly příliš silné. Podrážky jejích bot zanechávaly na podlaze černé šmouhy. Nejvyšší holka otevřela dveře kanceláře a ostatní odtáhly Leilu přes místnost ke známým dveřím komory. Vzápětí ji hodily dovnitř a zabouchly dveře. Leila se ocitla v naprosté tmě. Slyšela cvaknutí zámku.

„Tak dobře, vtip končí, pusťte mě ven!“ prosila a zabušila na dveře. „Copak nechcete vidět kouzelníky?“

„Jasně že chceme!“ zavolala jedna z holek přes silné dřevo. „Právě tam jdeme.“

„Připoj se k nám..., jestli to dokážeš!“ zavolala jiná. Zazněl smích, který Leile připomněl krákání vran venku na hřišti. Trýznitelky odběhly a rozhostilo se ticho.

Leila věděla, co se stane, když zkusí vzít za kliku, ale i tak to s nadějí zkusila.

Bylo zamčeno. A ona byla sama. Zase.

Otočila hlavou ze strany na stranu, ale v naprosté tmě neviděla žádný pohyb. V uších jí bušila krev, jak bylo obvyklé, kdykoliv ji sem ta parta zavřela. V nose ji štípal palčivý pach vlhkých dřevěných stěn.

V minulosti trvalo nejmíň hodinu, než nějaký dospělý objevil Leilu skrčenou v koutě komory. A kdykoliv ji našli, pokárali ji, jako kdyby se v ředitelčině kanceláři zamkla sama.

Aby se uklidnila, představila si samu sebe jako krásnou dívku, která patří ke kouzelnickému představení

dole: je schválně zavřená ve skříni na jevišti a ohromí publikum, když beze stopy zmizí v jediném záblesku doprovobeném hlasitou ránou a sprškou jisker.

Vzedmulo se v ní zoufalství. Kouzelnické představení bylo to jediné, nač se v poslední době těšila. Chtěla vidět, jak z kouzelnických fraků vyletují bílé holubice, jak se zničehonic objevují kytice a jak se z balíčku vznášejí jednotlivé karty...

Nedovolí, aby jí to ty holky zkazily. Poprvé se jim postaví, doopravdy se vzepře. Ale nejdřív musela najít způsob, jak se odtud dostat.

Zašátrala ve tmě a přitiskla prst ke klíčové dírce. Možná se jí podaří odemknout zevnitř. Leila v životě neotevřela žádný zámek bez klíče, ale četla, jak to dělají hrdinové různých příběhů. Potřebuje nějaké nástroje. Vytáhla si z vlasů sponku, zasunula ji do dírky a chvíli s ní otáčela ze strany na stranu. Sponka narážela do stávitků a Leila slyšela, jak cvakají. Bez druhé sponky je ale nemohla sevřít a otočit mechanismem zámku.

Druhou sponku neměla. Stála nicméně v komoře u *kanceláře* matky Margaret. Prsty přešla po podlaze. Rozbušilo se jí srdce, když nahmatala kancelářskou svorku. Přálo jí štěstí!

Roztáhla ji, strčila hrot do klíčové dírky a zatlačila. Sponky cvakaly o stávitka, ale pořád z nich klouzaly.

O patro níž se ozval tlumený potlesk. Představení začalo.

„Ne, ne, ne!“ zašeptala Leila. V duchu si představila kouzelníky, jak na jevišti vytahují králíky z klobouků, proměňují kuličky v perly, levitují s židlemi a přehazují si přes ramena černé hedvábné pláště. Spoléhala se na to, že jí vzpomínky na kouzla pomohou prožít dalších několik měsíců s úsměvem.

Čím víc spěchala, tím hůř se jí manipulovalo sponkami v klíčové dírce. Ubíhaly minuty a Leila se zmocňovala beznadějí. Nikdy odtud neunikne. Bála se, že vystoupení skončí, než se dostane ven. Už chtěla nástroje

podrážděně odhodit, když tu zaslechla hlasité cvaknutí a dveře se pootevřely. Nadšeně zakřepčila.

Na vrcholu schodiště uslyšela zdola hlas: „A nyní naše poslední číslo...“ Tleskání zesílilo a Leila seběhla do poloviny schodiště, ale tam se zarazila. V herně stálo několik řad židlí kolem pódia, na němž seděl muž v černém obleku a vysokém cylindru. Z ramen mu splýval černý plášť, a když pohnul rukama, zamrkalo na ni červené hedvábné lemování. Měl sněhobílé zvlněné vlasy a rovný černý knírek. Leila se posadila na schod a sledovala toho muže mezi dřevěnými sloupky zábradlí.

Vy už určitě víte, kdo to byl, ale Leila to nevěděla. Tehdy poprvé spatřila pana Vernona a ten pohled jí vyrazil dech. Vzpomínáte, jak se s panem Vernonem poprvé setkal Carter? Bylo to ten večer, kdy Carter přijel do Minerálních Studen a snažil se splynout s davu u Bossova cirkusu. Obratnost pana Vernona - to, jak převracel dvě mince položené na kloubech prstů - Cartera ohromila.

Tehdy Leila sledovala, jak ho dva asistenti pevně přivazují ke kovové židli, a cítila ještě něco hlubšího než Carter. Byla si jistá, že jí v úniku z té komory pomohl osud, aby jí umožnil spatřit toho muže.

Asistenti měli obličejy zakryté tenkou černou látkou. Nejdřív mu připoutali kotníky k nohám židle. Pak mu kolem těla a opěradla židle omotali dlouhý řetěz tak,

aby měl paže přitisknuté k bokům. Děti v hledišti se slyšitelně nadechly, když asistenti spojili konce řetězu silným visacím zámkem, který muži visel na hrudi. Když mu ještě přetáhli přes hlavu pytel z voskovaného plátna, několik dětí ustrašeně vykřiklo.

Matka Margaret vstala a zamávala rukama. „Pan Vernon je profesionál!“ zavolala. „Nebojte se!“

Zpod pytle se ozval mužův hlas. „Jen se bojte!“ opravil ji. „Jestli se neosvobodím během jedné minuty, dojde mi kyslík.“ Matka Margaret se zaraženě posadila, jako kdyby uvažovala, jestli neudělala chybu, když pozvala muže, který teď možná před zraky jejích svěřenců zahyne.

Leila se křečovitě držela sloupků zábradlí a vyhlížela mezi nimi jako zpoza mříží klece. Dva asistenti zvedli bílé plátno a přehodili ho přes pana Vernona. Plátno ho zahalilo od hlavy k patě. Jeden z asistentů vytáhl velké přesýpací hodiny a postavil je na zem, aby všichni viděli, jak se v nich sype písek a odpočítává jednu vteřinu za druhou.

Leila zatajila dech. Postava pod plátnem se zmítala a svíjela. Místností zněl rachot řetězu. Leila si bezděčně vzpomněla na to, jak byla před několika minutami sama uvězněná v komoře.

Když se v hodinách přesýpala poslední zrnka, děti hlasitě odpočítávaly: „Pět! Čtyři! Tři! Dva! Jedna!“

Postava pod plátnem znehybněla. Ubíhaly vteřiny. Diváci postupně vstávali a s otevřenými ústy uvažovali, jestli to patří k předváděnému číslu.

„Sundejte mu ten pytel!“ vykřikla Leila. „Pomozte mu někdo!“

Dva asistenti honem přiběhli na jeviště, zvedli plátno, podrželi ho před usazeným mužem a opatrně za něj nahlédli. Otočili se k publiku a zavrtěli hlavami, jako kdyby říkali: *Přišli jsme pozdě*. Děti začaly šílet – některé dokonce zajččely, když asistenti spustili plátno na zem.

Židle, na které původně seděl pan Vernon, byla prázdná!

Diváci lapali po dechu, dokud se jeden z asistentů neotočil k publiku a nesejmul si masku. Jakmile se pod ní objevily sněhobílé zvlněné vlasy, Leila pochopila, že se všichni nechali napálit. Kouzelník skutečně unikl – a tím nejneočekávanějším způsobem. Všichni se rozjásali, jako kdyby jim někdo právě oznámil, že je toho dne všechny adoptoval.

Muž se zvlněnými bílými vlasy přistoupil k okraji pódia, zazubil se a dlouze se uklonil. Leilu to tak ohromilo, že div nesklouzla ze schodů. Místo toho se postavila a tleskala hlasitěji a déle než kdokoliv jiný.

Když aplaus odezněl, Leila se protlačila davem – loktem odstrčila svou vysokou učitelku i její pomocnice

a přistoupila k tomu muži. „Jak jste to udělal, pane Ver-
none?“

Pan Vernon se na ni podíval. Rozzářily se mu oči, na chvíli se zarazil, jako kdyby upadl do tranzu, a nako-
nec tiše odpověděl: „Vsadím se, že víš, proč ti to nemůžu
říct.“

Leila se zamyslela. „Kouzelník nikdy neprozrazuje
svoje tajemství?“

Pan Vernon se zasmál a zlehka jí poklepal na čelo.
„Umíš číst myšlenky?“

„Jestli ano, nevím o tom.“ Leila si promnula místo,
kde se jí dotkl. Cítila, jak se na ni zezadu tlačí další
sirotci, a snažila se je vytěsnit z mysli. „Byl jste doo-
pravdy v nebezpečí?“

„Já jsem *vždycky* v nebezpečí,“ odpověděl pan Ver-
non a zamrkal.

Leila se zasmála. „Chci se naučit unikat tak jako vy.“

„Hm.“ Přimhouřil oči. „Vyžaduje to roky praxe. Jsi
připravená trénovat dlouhá léta?“

„Ano! Trénovala bych *každou* minutu *každého* dne,
abych byla jako vy!“

„Inu, nadšení nebývá na škodu,“ pravil pan Vernon
zamyšleně. „Jak se jmenuješ, maličká?“

„Leila,“ odpověděla tiše.

„*Leila*,“ zopakoval. „Krásné jméno! A jak dlouho
bydlíš u matky Margaret?“

„Celý život.“

Chvilí mlčel. „Rád bych tě přišel navštívit, Leilo. Nevadilo by ti to?“

Leile zrůžověly líce. „Vůbec ne!“ vyhrkla. „Třeba byste mě mohl naučit nějaký ten trik?“

„Možná...“ Znovu se usmál a v koutcích očí mu naskákaly pobavené vrásky. Sevřel ruce k sobě, a když je opět roztáhl, Leila si všimla, že mezi nimi drží měkký bílý provaz. Položil jí jeden konec na dlaň a pomalu jí spustil zbytek provazu do ruky. „Pro tebe. Uvidíme, co s tím dokážeš. Smím ti navrhnout, aby ses naučila různé typy uzlů? Mohou se hodit v mnoha situacích.“

Leila zrudla ještě víc. Chtěla ho obejmout a poděkovat mu, ale nechtěla, aby si o ní myslel, že je bláznivá.

V tu chvíli je zaplavili ostatní sirotci, kteří žádali pana Vernona o autogram a odstrčili Leilu na stranu. Nevadilo jí to. On se vrátí, přijde ji navštívit. Naučí ji nějaký kouzelnický trik. *Možná.*

Bude připravená. Ukáže mu pár nových uzlů.

Později, v ložnici, kde spala s pěti dalšími dětmi, Leila vytáhla ze skrýše za cihlou ve stěně vedle své postele plechovku, otevřela víko a podívala se na několik blýskavých klíčů.

Jeden z nich pro ni byl velice důležitý. Když ji jako nemluvně někdo položil na práh dětského domova

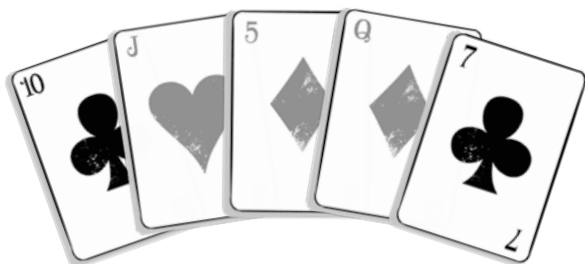

matky Margaret, zabalil ji do příkrývky a nechal jí na krku provázek se zavěšeným klíčem. Leila si samozřejmě na nic z toho nevzpomínala - věděla to jen z vyprávění matky Margaret. Ten první klíč ji přiměl k tomu, aby sbírala další - náhradní, nebo ty, které někdo ztratil. Doufala, že jednoho dne bude mít zajímavou sbírku všech možných tvarů a velikostí.

Když se teď na ně dívala, přemýšlela o kouzelnickém představení a o tom, jak se panu Vernonovi podařilo osvobodit z těch řetězů. A došlo jí, že právě odemkla něco ve svém nitru: touhu uniknout. *Doopravdy* uniknout.

Když se muž s bílými zvlněnými vlasy později toho týdne vrátil se svým manželem a nabídl jí, že ji adoptují, její přání se splnilo - jako kouzlem.

DVĚ

Jednou v noci o několik let později, v bytě nad Kouzelnickým obchodem pana Vernona, se Leila Vernonová převalovala na své velké posteli. Nemohla spát. Kdykoliv zavřela oči, musela myslet na temné komory. Její štíhlou postavu zakrývala tenká mozaiková deka, která ji jen tak tak chránila před chladem, jenž k ní vanul od otevřeného okna.

Okno bylo obrácené k Hlavní ulici a zelenému parku, který se táhl na obě strany. Na stěnách a stropě se mihotala oranžová záře pouličních lamp a stíny olisťených větví tančily do tiché hudby cvrčků a rosniček volajících na sebe z kopců kolem města.

Večer ji oba otcové uložili do postele, přikryli ji

a políbili ji na dobrou noc s přáním příjemných snů, ale Leila věděla, že ji žádné přání nemůže ochránit před vzpomínkami na starý život. A takové vzpomínky ji navštěvovaly obvykle právě v noci. Někdy byly jako nezvaní hosté, kteří se zdržují dlouho poté, co je jim naznačeno, že by měli odejít. Jindy se dobývaly dovnitř jako neohrabaní lupiči, kteří netuší, jak překonat zamčené dveře. A někdy k ní pronikly jako sírový kouř štěrbinami ve stěnách, štípaly ji do velkých hnědých očí a hrozily, že ji zadusí.

Když už se nedaly unést, Leila se snažila myslet na to, jak ji Vernonovi adoptovali. Držela se této myšlenky jako klíště, jako kdyby ji mohla odvést do bezpečí. Někdy to zabralo, ale někdy byla temnota v zamčených komorách vzpomínek tak hustá, že ji Leila nedokázala proniknout pohledem.

Zejména po událostech s B. B. Bossem a jeho cirkusem plným zlodějů před několika týdny...

Leila zamrkala a dál se dívala do stropu. Připadala si šťastná, ale zároveň podrážděná – šťastná, že má tento domov a tuto rodinu, ale podrážděná tím, že ji pořád obtěžuje minulost. *Takhle to nepůjde*, pomyslela si, odhodila příkrývku a přeběhla ke knihovně, kam si uložila svou tajnou plechovku.

Plechovka hlasitě zachrastila a Leila si ji přitiskla k hrudi, aby ji utišila. Vedle v pokoji spal její nově

nalezený bratranec Carter. Leila nechtěla, aby ho hluk probudil.

Zvedla víčko a zadívala se na svou sbírku klíčů, která se od doby, kdy se přestěhovala do Minerálních Studen, významně rozrostla, ale úplně první klíč, ten, který měla přivázaný na provázku, ten, který měla u sebe, když ji matka Margaret našla na prahu dětského domova, ležel hned nahoře. Leila zvedla provázek a klíč se rozhoupal jako hypnotizérovo kyvadlo.

Myslela na Bossa, Cartera a další členy kouzelnické party. Věděla, že Cartera jistě taky trápí vzpomínky na minulý život. Uvažovala, jestli vzpomíná na rodiče, jako ona někdy uvažovala, proč ji její vlastní rodiče jedné tmavé, studené noci opustili. Jindy jí vyhovovalo na ně vůbec nemyslet. Sevřela chladný klíč v ruce, jako kdyby si ho chtěla otisknout do kůže a následně podle otisku vyrobit kopii. Její tělo zahřívalo klíč a klíč zahříval její duši; Leilina mysl se konečně zklidnila.

Najednou se odněkud ozval hluk: zaskřípění židle, pád hromady knih z police, žuchnutí věcí na zem. Následovalo pronikavé, polekané vyjeknutí.